

Hanna-Liina Võsa: perenaise eluks veel liiga isepäine

Ehkki Eestis on tööd ja tunnustust palju, pole Hanna-Liina selga keeranud ka Ameerika-unistusele ja käib igal võimalusel USA-s rollikonkurssidel.

Lauljatar Hanna-Liina Võsa (33) saabub intervjuule oma seitsmekuuse *beagle*'i kutsika Tacoga. Kui rahutu koerahakatis Kalamaja kohviku Klaus diivanile ronib, teatab süüdlasliku hääle ja säravate silmadega artist teenindajale: „Ta on puhas, ausõna.” Selle peale neiu leti taga ainult rõõmsalt noogutab. „See on meie kodukohvik,” selgitab Hanna-Liina mulle. Õeldud lause saab selge tähenduse alles pool tundi hiljem, kui kutsikas ei suuda enam kuidagi paigal püsida ja lauljanna peab oma elukaaslase järele kutsuma. Kohviku omaniku Christer Saaliste (35) saabudes muutub pikast pildistamissessioonist segaduses koer silmanähtavalt rõõmsaks ja Hanna-Liina hüüab heldinult tulijale: „Võta oma laps!” Kuigi muusikalitäh on alati koerainimene olnud, ei ole liikuva eluviisi tõttu tal juba aastaid oma kodulooma olnud. Ka Tako võtmise otsuse taga oli pigem elu-

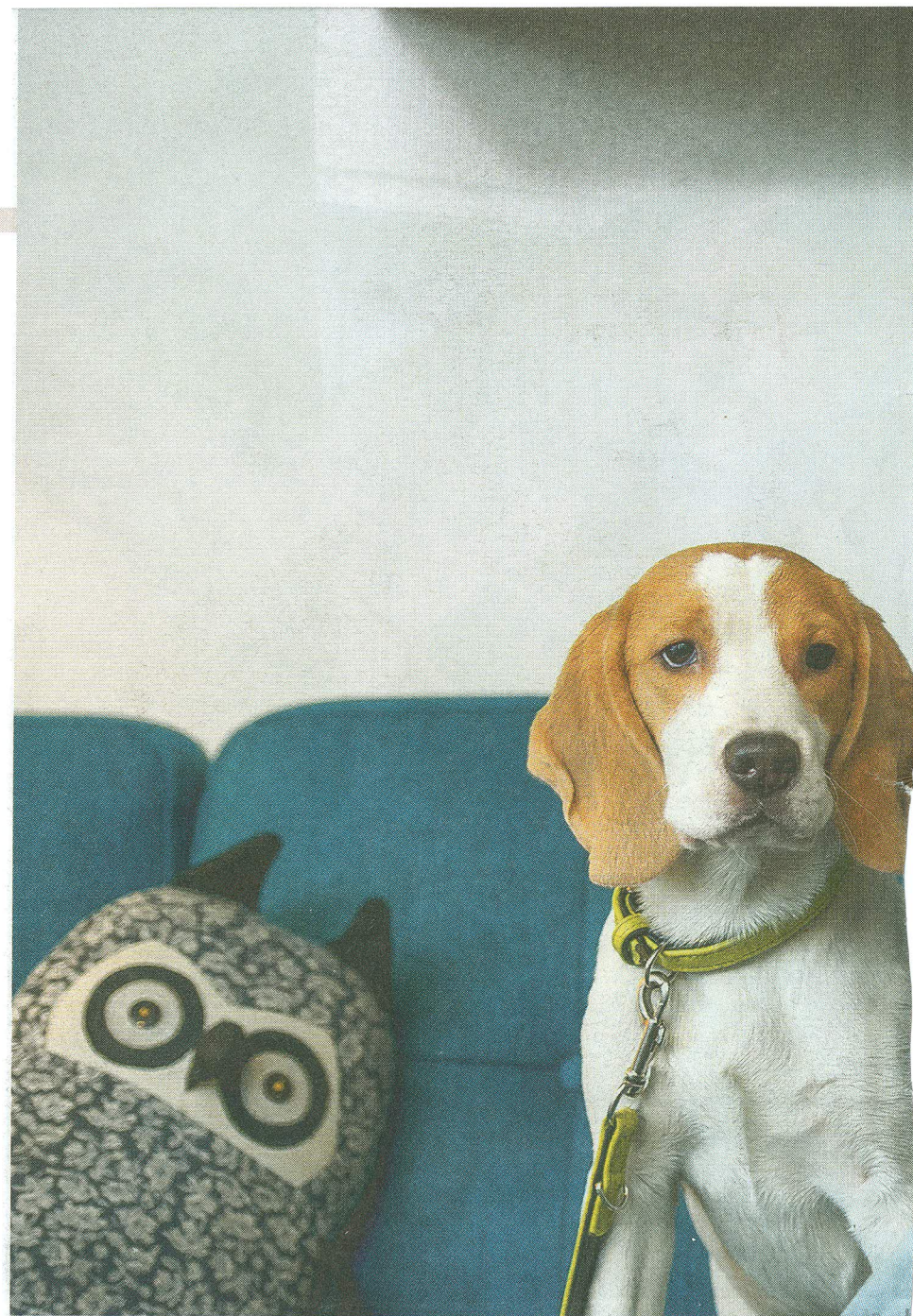

Ursula Nõu
ursula.nou@lehed.ee

et ega ta tol hetkel päris täpselt aru saanud, millele ta alla kirjutab, aga kuna Joosti jutt oli väga veenev ja ta on alati jah-inimene olnud, siis saigi alguse loominguiline ühendus Kamber. „Risto lihtsalt küsis minult, et mille tegemisest ma unistan. Eks ma siis ütlesin, et sooviks Kristiina Ehini ja Kristjan Randaluga koostööd teha. Risto ütles seepeale, et pane siis plaan paika, ja nii ta sündiski. See põhimõtteliselt oli nagu unistuste kontor minu jaoks,” kirjeldab Hanna-Liina projekti sündi.

Kriitikute turmtuli

Siiski ei tekita sellele suure innu ja pühendumisega loodud projektile praegu tagasi mõtlemine ainult heldimapanevalt positiivseid tundeid. Kriitikud lavastusele armu ei andnud, näiteks Igor Garšnek nimetas seda Sirbis „poolikuks ja lihtsa-koeliseks, et mitte öelda lihtsameelseks”.

Hanna-Liina Võsa ja tema koer Taco on Kalamaja kohvikus Klaus sagedased külalise

ta kunagi rusikat vastu lauda ka lööb, naerab ta, et ta võiks tõesti rohkem end eest seista. „Mulle ei meeldi konfliktsituatsioonid ja ma ei oska neis käituda.

plahvatuslega, aga selle kõigega üritab ta alati iseseisvalt hakkama saada.

Ameerika unistus

distamissessioonist segaduses koer silmanähtavalt rõõmsaks ja Hanna-Liina hüüab heldinult tulijale: „Võta oma laps!” Kuigi muusikalitäh on alati koerainime olnud, ei ole liikuva eluviisi tõttu tal juba aastaid oma kodulooma olnud. Ka Tako võtmise otsuse taga oli pigem elukaaslane.

„Eks ma tasapisi harjutan teda igale poole kaasa võtmisega. Estonias on ta etendust vaadanud grimmiruumi telerist ja Vanemuses näiteks minu lavaloleku aja baleriinide seltsis tähelepanu keskpunkti

OMA ASJA AJAMINE

Nii paljud inimesed on õnnetud. Ma usun, et see tuleb sellest, et nende igapäevane tegevus ei ole õige, see ei ole nende päris kutsumus.

ti rolli nautinud,” muigab Hanna-Liina. Ta tunnistab, et näiteks Kaubamaja Nais-temaailma kutsikaga minna ei tasu, sest kõik karvased varrukad tunduvad lemmikule hirmus isuäratavad.

Põige popmuusikasse

Hanna-Liina nimetati sel aastal esimest korda Eesti muusikaauhindade aasta naisartisti nominendiks. Muusikalilaulja enda sõnul ei usu ta, et nominatsiooni aluseks oli ainult plaat „Särav vaikus”, vaid pigem asjaolu, et seljataga on tohutul tegus aasta. Monoetenduse „Viimane monogaamlane” heliloomingu albumile sättimine andis lihtsalt esimest korda võimaluse Hanna-Liina sinna listi paigutada. „Popmuusika maailm on minust alati väga kaugel olnud ja ma ei eeldagi, et see muusika nüüd massidesse jõuab, aga säärane ootamatu tunnustus ja tähelepanu on mulle väga tähtsad,” vuristab lauljatar õnnelikult.

Kaks ja pool aastat tagasi pärast „Mees La Manchast” esietendust astus dirigent Risto Joost Hanna-Liina juurde ning teatas, et soovib temaga koos muusikateatri projekti teha. Muusikalitäh tunnistab,

Siiski ei teki sellele suure inna ja pühendumisega loodud projektile praegu tagasi mõtlemine ainult heldimapanevalt positiivseid tundeid. Kriitikutid lavastusele armu ei andnud, näiteks Igor Garšnek nimetas seda Sirbis „poolikuks ja lihtsa-koeliseks, et mitte öelda lihtsameelseks”.

„Kui Kristjan Randalu ütles, et paneme etenduse plaadile, siis mina vastasin, et ei, las see pigem kaob. See oli tol hetkel veel valus teema ja lootsin selle kõik lihtsalt kõrvale panna,” meenutab lauljanna nominendiks nimetatud plaadi „Särav vaikus” saamislugu. Nüüd on ta siiski õnnelik, et see suur töö ja vaev ikkagi pakendatud sai. Seniajani oli Hanna-Liina

pelgalt rollitäitja olnud ja Kristiina Ehini tekstile muusika kirjutamine oli talle esmane säärane kogemus. Kuigi artist noodistada ei oska ja asjad said kirja kaashelilooja Kristjan Randalule ette lauldes, pakkus millegi sellise algfaasist loomine ootamatult kihvti energiat ja palju rõõmu. Kuid mitte ainult. „Nüüd olen ma juba taastunud, aga sellega läks ikka oma kaks aastat. See projekt võttis väga palju ressursse – nii rahalisi kui ka emotsionaalseid. Mulle tundus, et paljud ei saanud aru, mida ma püüdsin kogu selle muusika ja projektiga edastada,” on artist siiani tibatuttunud. „Viimase monogaamlase” projektiga tundus Hanna-Liinale väga segadustekitav ja üle tema pea kasvav arutelu, kus analüüsi, kas ta tabas Ehini tekstis märgilised tähendused ära nii, nagu pidi. Semiootik Peet Lepik jõudis näiteks järeldusele, et ei tabanud, vaid läks hoopis Ehini teksti mõttega vastuollu. Hanna-Liina jaoks oli see projekt aga lihtsalt üks pisike emotsionaalne ettevõtmine, mille paralleelid ja tähendused tulid puhtalt tema enda seest.

Hanna-Liina jätab alati malbe ja rõõmsameelse mulje ning küsimuse peale, kas

Hanna-Liina Võsa ja tema koer Taco on Kalamaja kohvikus Klaus sagedased külalised

ta kunagi rusikat vastu lauda ka lööb, naerab ta, et ta võiks tõesti rohkem end eest seista. „Mulle ei meeldi konfliktisituatsioonid ja ma ei oska neis käituda. Tean küll, et asjade selgeks vaidlemine on edasiviiv, aga ma ei oska vastu vaielda. Jään vait ja jalutan minema,” muigab lauljanna.

Ta tunnistab, et sellise käitumise mõjud kuhjuvad endas ja päädivad

Ohutunde puudumisest

Hanna-Liina Võsa: „Ma realselt ei tunne ta ohte, ja see vast on ka põhjus, miks ma nii noorena üksi Ameerikasse läksin. Auto-õ sõidan ka nii, et. Ükskord üks taksojuht sõitis järele, peatas kinni ja käskis akna alla lasta. Siis karjus mu peale, et mis mõttes ma üldse suunatuld ei näita. Mul vist lihtsalt on vahepeal pea kuskil pilvedes. (Naerab.) Ma vist otseselt tõesti ei karda midagi, isegi mitte kõige õudsemaid asju. Sellest võib aga jääda mulje, et ma olen huupi elaja ning ei hooli asjadest, aga tegelikult see nii ei ole.”

Tolerantsist

Hanna-Liina Võsa: „On väga oluline, et noored näeksid teisi kultuure, teisi rasse, teisi värve. See teeb tolerantsemaks. Ma kindlasti ei oota, et Eestist saaks multikultuurne riik, aga sallimatust on meil tõesti liiga palju. Samas tunnen, et olen siin vähem tolerantne kui välismaal, puhtalt seetõttu, et kardan, mis saaks, kui Eestist kaoks tema väiksus ja kultuur. Tunnen, et oleme õigesti teinud, et pagulaspoliitika pigem karm on. Aga kui inimesed tulevad ja omandavad meie kultuuri, siis on nad väga teretunud.”

plahvatuslega, aga selle kõigeaga üritab ta alati iseseisvalt hakkama saada.

Ameerika unistus

New Yorgi prestiižika muusika- ja draamaakadeemia lõpetanuna ja üle maailma etendusi andnud näitlejana on Hanna-Liina kogemused oma vallas eestlaste jaoks hindamatud ja teeksid temast väga hea õpetaja. „Ma tunnen, et see ei ole minu kutsumus. Ehk see tunne muutub, kui ma ise enam ei esine, aga praegu tunnen, et õpetamisega annaksin oma lavajõudu ära ja ma lihtsalt ei suuda seda,” teatab laulja. Ta ei ole ka Ameerika unistustele veel täielikult selga pööranud, sest usub, et tal õnnestub veel suuri asju ära teha. Praegugi võib igal pikemal tööpausil näha Hanna-Liinat ikka Ühendriikide poole lendamas.

„Need ei ole puhkuseresid, sest ma ei raatsi päikese all lebamisele aega kulutada. Ikka käin mööda rollikonkursse ja hoian ennast sealsete asjadega kursis,” teatab ta. Kui kümme aastat tagasi mõtles ta aina, et saaks vaid sealt Eestisse tagasi, siis nüüd unistab ta vahelduseks oma ala täielike tippudega töötamisest, nii et ei pea muretsema lavastaja kompetentsi või heli paigas olemise või selle pärast, kas lavapartner ikka mängib sulle vastu ja saab hakkama – asjad, mille pärast peab kahjuks Eestis peale enda mänguoskuse ka võhma kulutama. „Ega ma muidugi ei ole ise ka täiesti tasemel, aga ma püüdn selle poole.”

Oma salahobiks peab Hanna-Liina uuesti kooli astumist. Ühel hetkel lihtsalt tundus talle, et vokaaltehnilised ja näitlejameisterlikud oskused pole ainuke asi, mida ta osata tahaks. Kuigi ülikoolikraad pole Hanna-Liina elus primaarse tähendusega, võttis ta omale eesmärgiks USA ülikoolis omandada juurde üldkultuurilisi teadmisi. „Eesmärgid teevad elu

- söögikohta peab nimelt Hanna-Liina elukaaslane Christer.

Foto: Tiit Blaat

põnevamaks ja hoiavad vormis,” kinnitab lauljatar. „Alati kui ma kaubanduskeskuses käin, tuleb mul masendus peale, sest nii paljud inimesed on õnnetud. Ma usun, et see tuleb sellest, et nende igapäevane tegevus ei ole õige, see ei ole nende päris kutsumus. Kui mina tahtsin 1999. aastal oma eriala õppima minna, siis tehti see plaan maha, et see muusikali asi pole mingi tõsiseltvõetav värk. Aga selle vastu ei saa, kui see on sinu tee,” teab Hanna-Liina omast kogemusest.

Ei oska tavaelu elada

„Ma ei ole kunagi ennast otseselt töösse matnud, aga tunnen küll, et need asjad ei ole mu elus päris tasakaalus,” tõdeb lauljatar. „Ma ei ole osanud tavaelu elada. Näen kõrvalt inimesi, kes suudavad

- ARGIELUST EEMAL

Ma ei ole osanud tavaelu elada. Ma ei oska olla alalhoidlik, olen pigem isepäine ja otsin midagi uut.

Hetk lavastusest „Viimane monogaamlane”. Hanna-Liina on pisut kurb, sest talle tundub, et ei publik ega kriitikud saanud päriselt aru, mida ta lavastusega öelda tahtis.

Foto: Rainer Ojaste

samal ajal olla head emad, abikaasad ja säravad staarid laval, aga ma ei tea, kuidas nad seda teevad. Ma vist ei oska hästi perenaine olla. Ma ei oska olla alalhoidlik, vaid pigem olen alati isepäine ja otsin midagi uut. Ema ütles, et temal näiteks tekkis õmblemise kirg siis, kui lapsed sündisid. Eks ma ootan ka seda hetke, et mis siis muutub, kui peaks keegi sündima. Usun, et muutub päris palju. Tahaks öelda, et ma olen valmis kõik tööd ja tegemised selle jaoks pausile panema, aga ma ei ole päris kindel, milline ma sel hetkel olen.”

Hanna-Liina usub, et saatusel on meiega oma plaanid ja elu on nagu see mõistatus, kus tõmbad joone punktist punktini ja lõpuks alles näed, milline pilt kokku tuleb.

„Praegu tean vähemalt pooleteise aasta töid ja tegemisi ette. Sellist sisemist tunnet mul hetkel ei ole, et võtan järgalt otsuse vastu, et ütlen need tööd ära ja saan emaks,” teatab Hanna-Liina konkreetselt, kuid jätab siiski õhku mõtte, et eks näis, mis plaan elul temaga on. LP